

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Inscris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 1000.—; pt. particulari Lei 600.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 400.—. În străinătate Lei 1200.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 10 —

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Redactor responsabil: **Dr. Mihai Velicu.**

Sumarul:

Finanțarea investițiilor de natură publică locală. — Ideea de organizare în economia politică. — Legea pentru prelungirea contractelor de închiriere. — Modificarea Legii Timbrului și desființarea taxelor și impozitelor prevăzute în Legea Fondului Național al aviației. — *Bilanș*: „Banca Poiana”, societate pe acții Poiana-Sibului, jud. Sibiu.

Finanțarea investițiilor de natură publică locală.

Dacă Statul este în situația să rezolve ușor problema resurselor necesare la efectuarea lucrărilor de investiție, nu tot așa se prezintă lucrurile pentru administrațiile locale cari pe lângă că nu au aceleași posibilități de acțiune, mai sunt nevoite să îndeplinească ne-numărate formalități. De altfel chiar dacă posibilitățile ar fi existat și formalitățile ar fi lipsit, după războiul din 1914—1918 credite pe termen lung n'a mai oferit nicio instituție bancară din țară. Pe de altă parte resursele financiare proprii ale administrațiilor locale au fost mereu răvășite de diferitele legiuri cari când mai adăugau, când mai scădeau din bazele de impunere, așa că nu numai că nu s'au putut forma alocațiuni anuale extraordinare, dar n'a existat nicio certitudine asupra continuității unei situațiuni date. Astfel administrațiunile locale

au fost nevoite să recurgă la mijloacele puține pe cari le mai găseau, oferite exclusiv de creditul comunal și județean. Această instituție de credit de natură publică funcționa însă până la 1 Ianuarie 1942 în condițiuni anacronice, încât numai la mare nevoie era justificată intervenția sa. Este destul să menționăm că creditele se dau nu în bani, ci în obligațiuni al căror curs este relativ redus, dar plata ratelor se face în bani numerar.

Ca să se vadă ce situațiuni se creiau orașelor prin întrebuințarea mijloacelor financiare oferite de instituțiunea de credit de mai sus, vom da mai jos două cazuri.

1. Primăria orașului Tecuci a contractat între anii 1901—1935 șase împrumuturi pe termen de 40 de ani, a căror situație la data de 1 Martie 1941 se prezenta în felul următor:

Daloarea nominală a împrumutului fusese de Lei 20.827.900.—

S'a realizat efectiv suma de Lei 9.997.392.—

S'a restituit în numerar (constând din capital + procente + cheltuieli de administrație) suma de . . . Lei 11.220.594.—

De plată la 1 Martie 1941 (capital + procente + cheltuieli de administrație + dobânzi de întreținere) Lei 58.049.182.—

Prin urmare la un capital efectiv de cca. 10 milioane Lei, s'au plătit sub formă de anuități și dobânzi

Lei 11.220.594.—

și au mai rămas de plată Lei 58.049.182.—

Orice comentariu este de prisos.

Tot orașul Tecuci încheie în anul 1935 un alt împrumut pe timp de 40 de ani, cu 5%. Acest nou împrumut are la data de 1 Martie 1941, următoarea situație :

Valoarea nominală a împrumutului Lei 13.175.000.—

Suma realizată în numerar Lei 6.324.000.—

Suma restituită Lei 1.952.228.—

Suma rămasă de plată
Lei 31.802.216.—

Din cauza sumelor masive de plată Primăria n'a putut achita la timp ratele, așa că restanțele adunându-se a fost nevoie în 1937 de încheierea unui nou împrumut în sumă de 8.141.000.— pe termen de 30 de ani. Situația acestui nou împrumut se prezintă la data de 31 Martie 1941 în felul următor :

S'a achitat din capital
suma de Lei 233.301.—

S'a achitat din dobânzi
suma de Lei 805.531.—

Sumă rămasă de plată
Lei 15.063.073.—

Precum se vede, va fi nevoie ca Primăria Tecuciu să încheie în curând un al treilea împrumut spre a-l achita pe al doilea și așa mai departe.

Cazul orașului Tecuciu nu este singur. Cam același fenomen s'a petrecut cu orașul Dorohoi care în 1931 a încheiat un împrumut în valoare nominală de Lei 12.000.000.—

A realizat în numerar
suma de Lei 4.132.619.—

Până la data de 1 Ianuarie 1941 a plătit sub formă de procente și amortizări
suma de Lei 8.081.445.—

Pentru stingerea totală a acestui împrumut, adică până în anul 1971 mai are de plată

Lei 22.288.314.—

Aceasta este o situație care evident nu mai putea dăinui. Un asemenea credit duce mai curând la rezultate negative. Problema are deci aspecte grave și nu putea să rămână nesesizată de factorii conducători. În baza studiilor cari s'au făcut, s'a găsit că este cazul să se modifice complet legea de funcționare a Creditului comunal și județean, dacă se țintește la o posibilitate de ridicare a orașelor. E adevărat că odată cu reorganizarea creditului trebuiau reorganizate și resursele financiare ale orașelor, căci numai astfel siguranța plasamentului este îndeplinită, deoarece nu se poate admite ca un oraș să încheie împrumuturi și să n'aibă cu ce să facă față rambursărilor de sume. Dar aceasta este o altă latură a problemei. Fapt este că într'adevăr s'a simțit nevoia imperioasă de a se întemeia pe baze active un credit pentru nevoile administrațiilor locale.

Modalitățile actuale de lucru ale Creditului comunal și județean au fost deci fixate prin Legea Nr. 4 apărută în Monitorul oficial Nr. 3 din 3 Ianuarie 1942. În conformitate cu această lege mijloacele de lucru ale Creditului sunt formate din :

a) Participarea obligatorie a unităților administrative locale și exploatărilor comunale cu o cotă proporțională cu veniturile lor ordinare ;

b) Refinerile de 4% din împrumuturi cu titlu de participație obligatorie la fondurile instituției și 1% pentru cel de rezervă ;

c) Subvențiile acordate de stat ;

d) Depunerile benevole ale unităților administrative locale și ale exploatărilor comunale ;

e) Depunerile benevole particulare ;

f) Sumele ce se vor acorda de Ministerul administrațiilor locale sub formă de subvenții și cari vor trebui rambursate Creditului comunal și județean ;

g) Sumele procurate prin emisiuni de obligațiuni.

După cum se vede mijloacele de lucru ar fi numeroase însă în afară de cele dela punctele a-c) ele sunt relativ puțin operante. În niciun caz acestea nu vor putea forma fondurile masive de cari administrațiile locale au actualmente nevoie. Se pare chiar că deși s'a urmărit o reorganizare a „Creditului“ totuși această reorganizare n'a luat forma cea mai potrivită. Cu sumele cari se strâng în felul văzut mai sus, creditele disponibile vor fi mici dacă nu chiar neînsemnate. Era necesar, spre a se forma alocațiuni respectabile să se recurgă la o participare activă a Statului, respectiv la forțele Băncii Naționale, căci patrimoniile unităților locale dau suficientă garanție în acest sens. De sigur că odată cu garantarea creditelor prin patrimoniile unităților locale, se puteau face operațiuni de emisiuni de titluri a căror valoare totală însuma cifre respectabile.

Dar în afară de cele de mai sus, presupunând că vor exista fonduri disponibile, art. 12 al legii de reorganizare a „Creditului“ spune:

„Unitățile administrative și exploatarele comunale nu vor putea obține împrumuturi decât în limita unui maximum proporțional cu suma participărilor și depunerilor lor, ce se va stabili de Ministerul afacerilor interne, cu avizul Ministerului finanțelor.

Indiferent deci de celelalte dispozițiuni creditul este limitat, iar dacă e vorba să se reducă la o proporționalitate cu depunerile, atunci rezultate deosebite nu se vor atinge. Dar legea de funcționare a Creditului comunal și județean mai cuprinde și alte dispozițiuni cari derogă dela regulile comerciale și economice. Astfel participările obligatorii nu produc dobânzi, deși după împrumuturi se percep dobânzi, fapt care-i dă un caracter nedeterminat. Se pare deci că încă nu s'a găsit forma optimă a funcționării unui credit pentru finanțarea investițiilor necesare unităților locale. În consecință actuala organizare a Creditului comunal și județean poate fi numai o stare de tranziție.

Ing. GH. BRÂNDUȘ.

Ideia de organizare în economia politică.

(Urmare).

II. PRINCIPIILE GENERALE ALE ORGANIZĂRII.

1. În dezvoltarea societății omenești organizarea apare odată cu conștiința omului despre existența lui și de posibilitățile pe care le are ca să lucreze în afară de normele mecanice și oarbe ale instinctului și întâmplării.

Atunci când omul nu s'a mulțumit să se culce pe un braț de lemn uscate aflate la întâmplare el a mers conștient să strângă crengi uscate sau verzi (deși acest lucru într'o măsură oarecare poate fi făcut instinctiv, automat) nu ca o operațiune întâmplătoare, un gest reflex, el ca urmare la o judecată, la o observație făcută și reamintită: un proces mintal deci: omul a început să organizeze. Prin întrebunțarea lucrurilor din jurul său, omul — în sens larg spus cuprinzând și animalele și plantele — a început să caute care e cea mai bună întrebunțare a lor. Faptul de a întrebunța ceea ce natura lăsase în jurul lui, este un fapt de organizare.

2. Omul a organizat, ca urmare la apariția conștiinței despre el, despre posibilitățile lui proprii de gândire, când și-a dat seama despre existența unei libertăți în acțiunea lui, indiferent de faptul dacă libertatea era reală sau nu. E greu de afirmat că omul e „conștient“ de el și „liber“ de a face acțiuni proprii. Se poate ca omul să fie rezultatul unei foarte lungi evoluții și că toate aceste acte proprii de judecată liberă și de conștiință să nu fie decât jocul extrem de variat al unei cantități foarte mari de experiențe asimilate și care s'au transformat într'o multitudine de acte automate care dau impresia libertății conștiinței și judecății.

Dar această ipoteză rămâne, oricum ar fi, în afară de discuție. Cel puțin aparența ne permite să gândim ca mai sus: să observăm existența unei conștiințe, a unei libertăți de acțiune în judecarea faptelor prezente și mai ales a celor pe cari dorim să le facem.

În această situație omul a încercat organizarea pentru a întrebunța elementele materiale care îi erau date și care îi erau necesare pentru existență.

3. Organizarea nu se limitează la acțiunile individuale. Ea trece la problemele pe care le are de rezolvat în domeniul unităților sociale mai mari: familia, grupul, satul, statul. Pentru început, organizarea a însemnat ușurarea vieții individuale de fiecare zi, a celor materiale. O mai bună

hrăntre și adăpostire a individului. Dintr'o serie de observațiuni și fapte se naște un sistem de acțiune în condițiuni identice. O organizare a aprovizionării înseamnă a repeta în mod regulat anumite acte, stabilind astfel o normă în cadrul căreia se lucrează apoi aproape automat, instinctiv, cu îmbunătățiri lente a procedurilor asemănătoare cu cele ale formelor naturale. Un obicei în felul de mâncare, e rezultatul — poate fi dar nu e necesar — al unei acțiuni de organizare și care odată precizat se schimbă foarte greu, aproape imposibil, cu toate că foarte adese este numai o formă arbitrară. (Ceea ce ar demonstra că și actele și faptele zise ale „naturii“ sunt arbitrare, sunt indiferente).

La începuturile omenirii nu se poate vorbi de o organizare propriu zisă în sensul în care o înțelegem noi aici, ci numai de forme de activitate omenească ce se nasc „întâmplător“, din acel eludat și mare joc al întâmplărilor, din repetarea lor întâi „întâmplătoare“ și apoi căutate. Dar tocmai această repetare conștientă și voită a unei întâmplări în afară de condițiunile naturale favorabile, este organizarea.

O societate pentru ca să poată să existe pretinde o organizare. În acest caz organizarea înseamnă stabilirea unor norme, de obiceiul normelor care reies din activitatea naturală a oamenilor repetată în același fel, dar care totuși ar putea fi călcate. Aceste norme arată felul cum se vor comporta membrii unei societăți în diferite ocaziuni, la cât mai multe ocaziuni și mai ales referitoare la raporturile de tot felul dintre membrii societății.

Există deci o organizare a mijloacelor materiale și una a relațiilor și activităților indivizilor dintr'un grup. În fond ea e una singură: în sine organizarea nu e un fapt mecanic, o activitate materială ci stabilirea unor norme, a unor principii în cadrul cărora activitatea de un anumit fel și într'un anumit scop, are a se împlini.

4. În acest sens nu se poate vorbi despre o formă de organizare în trecut, la început și altele azi. Totul este în linii mari identic, activitatea pentru organizare are același motiv și același principii: singure formele variază.

5. Am precizat că organizarea este determinarea unor norme care să hotărască acțiunea unor elemente oarecare pentru ca în acțiunea lor, în vederea unui anumit scop și într'un anumit spațiu, acestea să lucreze în cele mai bune condițiuni și în același fel în cazuri identice sau a rămâne într'o anumită situație într'un anumit spațiu sau timp, ceea ce este în sine tot o repetare chiar când ar părea că nu este.

Pentru începutul organizării, trebuie astfel fixate în mod indiscutabil următoarele lucruri:

- Un ideal, un scop, o situație, un rezultat de atins.

- Limitarea acestui ideal în ce privește:
 - + elementele disponibile cu care se poate lucra,
 - + timpul în care urmează a se realiza,
 - + spațiul în care activează și în care trebuie realizat idealul.

Fără un scop de atins, fără o țintă oarecare, nu poate fi vorba de organizare.

Precizarea scopului este determinată în acțiunea de organizare deși după ce principiile au fost stabilite pentru anumite împrejurări, pot fi aplicate unor situații identice (sau chiar neidentice) fără ca cei cărora li se aplică aceste norme să fie conștienți de un ideal de atins, deși acest din urmă lucru nu este de dorit.

Fixarea principiilor de organizare e imposibilă fără precizarea idealului. Atunci ca oriunde, idealul este cel mai puternic motor al activității omenești. În linii mari idealul este determinat de acea dorință de mai bine de care am vorbit și de atei tendința omenească spre un efort minim în vederea obținerii unui rezultat și chiar restrângerea pretențiilor la un minim în același timp și pentru limitarea efortului. Dar nu numai atât. Atunci când fixarea normelor pentru împlinirea unui anumit ideal este adresată colectivității, se poate foarte bine ca să nu aibe în vedere deloc interesele de minim efort ale celor ce sunt obligați a face efortul. Acest efort minim e indiferent societății atunci când diferiții ei membri sunt obligați să-l facă. Singură societatea trebuie să ajungă cu cel mai mic efort la rezultat. Este atei mai mult o chestiune de practică decât de principii. Un grup social care organizează, trebuie să aibe în vedere nu numai beneficiile colectivității ci cele ale individului; nimic nu spune că acesta trebuie exploatat. Din contră, ca urmare la principiile mari arătate mai sus, înseamnă că tocmai prin salvarea principiului efortului minim la individ, ajunge și grupul la cel mai bun rezultat. E un lucru care se înțelege greu azi, în epoca unei atât de puternice propagande pentru colectivitate.

Aceasta mai înseamnă ceva: anume că acțiunile de organizare pretins înfăptuite de anumite grupuri prin reprezentanții ei, nu sunt organizări complete ci numai încercări care suferă de lipsuri mari. Organizarea nu e numai simpla fixare a unor norme frumoase ci înseamnă crearea unui cadru *viabil și real*, așa cum încercăm să-l precizăm aici.

Legea este în fond o acțiune de organizare cu un caracter general larg, deci mai puțin precis și putând fi aplicată des în condiții diferite. În mod normal o lege se naște ca urmare la o acțiune de organizare, la o idee și intențiune de organizare și se realizează în felul în care are loc această acțiune. Sensul unei legi, a tuturor legilor privite din acest punct de vedere al ideii de organizare, este mai clar, mai plin de sens decât atunci când este explicată numai ca o normă simplă în societate, fără nicio lămurire a ideii principale dela care pleacă și care sunt căile pe care ea merge pentru precizarea ei, în forme cât mai bune pentru a duce la rezultatul urmărit.

În fapt organizarea, stabilirea unor norme și aplicarea lor (aplicarea nu e organizare propriu zisă) se exercită asupra unor elemente care trebuie cunoscute și libere pentru a fi întrebuintate. Este astfel, ca urmare la fixarea idealului și a cadrului:

= necesară cunoașterea elementelor materiale trebuincioase și indispensabile împlinirii idealului,

= strângerea cunoștințelor existente în acel domeniu și care pot fi întrebuintate de cel ce organizează. Această putință înseamnă și potrivire cu idealul și capacitatea de a utiliza ceva,

= o activitate mintală și fizică pentru: conștiința clară despre ceea ce se împlinște, judecarea condițiilor și posibilităților de întrebuintare a elementelor date.

Pentru organizare este necesară o activitate mintală care să considere toate elementele și posibilitățile date în condițiile date și să stabilească normele care apoi să guverneze activitatea asupra cărora se exercită organizarea.

Elementele în chestiune trebuie să aibe cadrul normelor stabilite o acțiune aproape automată în sensul că normele să fie posibile în condițiile date și să poată fi aplicate de către factorii stabiliți de procesul de organizare ca fiind obligați la executare.

Iată deci cum faptul de a organiza e o activitate mintală, ea trebuie să urmărească un scop, să cunoască toate elementele asupra cărora se exercită și pe care urmează să le întrebuinteze și ca elemente materiale cât și ca cunoștințe de ordin tehnic și în același timp să aibe clare și elementele de timp și spațiu în care se încadrează.

Dr. N. N. PETRA.

(Va urma).

Legea pentru prelungirea contractelor de închiriere.

În cele ce urmează expunem cetitorilor noștri noile dispozițiuni legale în felul cum credem că urmează a fi interpretată și aplicată noua lege.

Legea pentru prelungirea contractelor de închiriere publicată în Monitorul Oficial Nr. 70 din 23 Martie 1942, împarte contractele de închiriere și subînchiriere scrise sau verbale de orice natură în două mari categorii (art. 1).

a) Acele cari au fost prelungite prin legea Nr. 828 din 1941. Acestea sunt toate contractele de închiriere și subînchiriere cari au fost prelungite prin legile de prelungire apărute până acum și anume, prin legea Nr. 579 din 1940, Nr. 214 din 1941 și Nr. 828 din 1941.

b) care expiră în intervalul dela 23 Aprilie 1942 la 26 Octomvrie 1942.

Contractele menționate sub b), se împart la rândul lor în două subdiviziuni (art. 4) și anume:

1. Acele cari au intrat în vigoare la 26 Octomvrie 1939 sau după această dată. Aceste contracte sunt după părerea noastră acele cari au luat ființă în intervalul dela 26 Octomvrie 1939 până la 26 Octomvrie 1940 și expiră în intervalul dela 23 Aprilie 1942 până la 26 Octomvrie 1942.

2. Acele cari au intrat în vigoare înainte de 26 Oct. 1939 și expiră în intervalul dela 23 Aprilie 1942 sau în cursul semestrului ce urmează, adică până la 26 Octomvrie 1942.

Chiria pentru contractele menționate sub a), pentru întreg termenul prelungirii, adică până la 23 Aprilie 1943, va fi îndoitul chiriei plătită în semestrul Octomvrie 1941 majorată astfel:

La contractele de închiriere având drept obiect locuință:

cu 5%, dacă chiria anuală este până la Lei 50.000.—
cu 7%, dacă chiria anuală este de Lei 50.000.— și nu depășește Lei 100.000.—

cu 10%, dacă chiria anuală depășește Lei 100.000.—

La contractele de închiriere, altele decât acele având drept obiect locuință:

cu 10%, dacă chiria anuală este până la Lei 50.000.—
cu 15%, dacă chiria anuală este de Lei 50.000.— și nu depășește Lei 100.000.—

cu 20%, dacă chiria anuală depășește Lei 100.000.—

La apartamentele cu încălzire centrală unde proprietarul s'a obligat a furniza și căldura, majorarea se va calcula după ce s'a redus partea aferentă încălzirii. Dacă aceasta nu s'a prevăzut deosebit în contract, ea va fi socotită 15% din totalul chiriei stipulate.

Pentru semestrul Aprilie 1942 pentru furnizarea căldurii chiriașul va mai plăti suma plătită de el în semestrul Octomvrie 1941, calculată potrivit art. 3 al legii Nr. 828 din 1941.

Pentru semestrul Octomvrie 1942 majorările pentru furnizarea căldurii se vor fixa printr'un jurnal al Consiliului de miniștri.

Chiria pentru contractele de închiriere menționate sub b) subdiviziunea 1, pentru întreg termenul prelungirii, adică până la 23 Aprilie 1943, va fi îndoitul chiriei plătită în semestrul Octomvrie 1941, majorată astfel:

La contractele de închiriere având drept obiect locuință:

cu 5%, dacă chiria anuală este până la Lei 50.000.—
 cu 7%, dacă chiria anuală este de Lei 50.000.— și nu depășește Lei 100.000.—

cu 10%, dacă chiria anuală depășește Lei 100.000.—

La contractele de închiriere, altele decât acele având drept obiect locuința :

cu 10%, dacă chiria anuală este până la Lei 50.000.—

cu 15%, dacă chiria anuală este de Lei 50.000.— și nu depășește Lei 100.000.—

cu 20%, dacă chiria anuală depășește Lei 100.000.—

La apartamentele unde proprietarul s'a obligat a furniza și căldura, majorarea se va calcula după ce sa dedus partea aferentă încălzirii. Dacă aceasta nu este prevăzută în contract, ea va fi socotită 15% din totalul chiriei stipulate.

Deosebit de chiria astfel majorată, acolo unde există încălzire centrală, chiriașul va mai plăti pentru furnizarea căldurii pe semestrul Aprilie 1942 o sumă majorată și calculată potrivit art. 3, alin. 1 și 2 din Legea Nr. 828 din 1941. Iar pentru semestrul Octombrie 1942 majorările pentru furnizarea căldurii vor fi fixate printr'un jurnal al Consiliului de miniștri.

La apartamentele situate în imobile cari sunt deservite și de ascensoare, chiria va suferi încă o majorare și anume cu 5%, reprezentând costul cheltuielilor generale și de întreținere. Aceasta majorare se va calcula raportată la chiria plătită în semestrul Octombrie 1941 după deducerea sumei ce reprezintă costul încălzitului. Observăm, că aceasta majorare nu este prevăzută și pentru contractele menționate sub a), dar credem că este o omisiune a legiuitorului.

Chiria pentru contractele de închiriere menționate sub b) subdiviziunea 2, pentru întreg termenul prelungirii, adică până la 23 Aprilie 1943, va fi îndoitul chiriei plătită în semestrul Octombrie 1941 majorată astfel :

La contractele de închiriere având drept obiect locuința :

cu 20%, dacă chiria anuală este până la Lei 50.000.—

cu 30%, dacă chiria anuală este de Lei 50.000.— și nu depășește Lei 100.000.—

cu 40%, dacă chiria anuală depășește Lei 100.000.—

La contractele de închiriere, altele decât acele având drept obiect locuința :

cu 30%, dacă chiria anuală este până la Lei 50.000.—

cu 40%, dacă chiria anuală este de Lei 50.000.— și nu depășește Lei 100.000.—

cu 50%, dacă chiria anuală depășește Lei 100.000.—

La apartamentele unde proprietarul s'a obligat a furniza și căldura, majorarea se va calcula după ce s'a dedus partea aferentă încălzirii. Dacă aceasta nu este prevăzută în contract, ea va fi socotită 15% din totalul chiriei stipulate.

Deosebit de chiria astfel calculată, chiriașul va mai plăti pentru furnizarea căldurii pe semestrul Aprilie 1942 o sumă majorată și calculată potrivit art. 3, alin. 1 și 2 din Legea Nr. 828 din 1941. Iar pentru semestrul Octombrie 1942 majorările pentru furnizarea căldurii se vor fixa printr'un jurnal al Consiliului de miniștri.

La apartamentele situate în imobile cari sunt deservite și de ascensoare, chiria va suferi încă o majorare și anume cu 5%, reprezentând costul cheltuielilor generale și de întreținere. Aceasta majorare se va calcula raportată la chiria plătită în semestrul Oct. 1941 după deducerea sumei ce reprezintă costul încălzitului.

• • •

Toate contractele de închiriere, subînchiriere scrise sau verbale de orice natură, cari nu pot fi încadrate într'una din categoriile mai sus arătate, nu beneficiază de noua prelungire și rămân la libera tranșacție.

Dar chiar dacă pot fi încadrate în categoriile de mai sus, sunt totuși exceptate dela prelungire următoarele contracte de închiriere :

1. Contractele de închiriere având drept obiect locuința în care chiria stipulată sau cea fixată de lege depășește suma de Lei 150.000.— anual. Se exceptează contractele de închiriere încheiate cu Statul, cu instituțiunile publice și administrațiile locale.

2. Contractele de închiriere ale sălilor de spectacol.

3. Contractele de închiriere ale imobilelor sau apartamentelor servind drept baruri sau alte localuri de noapte.

4. Contractele de închiriere ale imobilelor sau apartamentelor servind drept birouri ale societăților comerciale sau industriale, dacă chiria anuală socotită după chiria plătită în semestrul Octombrie 1941, depășește suma de Lei 250.000.—

5. Contractele de închiriere ale imobilelor sau apartamentelor în care se exercită un comerț, dacă chiria anuală socotită după chiria plătită în semestrul Octombrie 1941, depășește suma de Lei 500.000.—

6. Contractele de închiriere având drept obiect locuința, când chiriașul este evreu.

7. Contractele de închiriere ale imobilelor sau apartamentelor în care se exercită un comerț, dacă locatarul este evreu sau societate evreiască.

Sunt socotiți evrei acei având ambii părinți evrei sau numai pe unul din ei, fără distincție dacă ei sau părinții lor sunt sau nu botezați.

Vor beneficia totuși de prelungirea acordată de aceasta lege evreii : Dacă chiria anuală prevăzută în contractele de locațiune privind locuința nu depășește Lei 80.000.— și se găsesc în una din următoarele situațiuni :

a) Sunt voluntari sau invalizi din războaiele României ;

b) Au luptat în linia de foc în războaiele României, pentru România ;

c) Sunt urmași ai celor prevăzuți la punctele a) și b) ;

d) Unul din părinți este român de sânge și ei sunt creștini.

De asemenea vor beneficia de prelungirea contractelor de închiriere în legătură cu apartamentele în care se exercită un comerț și acei evrei cari se

găesc în una din situațiunile arătate sub a), b), c) și d).

Sunt socolite evreești, în înțelesul acestei legi societățile comerciale în care unul din asociați cu răspundere limitată este, în înțelesul acestei legi evreu, sau acele în care 40% din capital aparține evreilor.

8. Contractele de închiriere scrise sau verbale, accesorii a unui contract de muncă sau serviciu, dacă aceste din urmă contracte au încetat din orice cauză.

9. Contractele de închiriere, scrise sau verbale având drept obiect locuința, dacă chiriașul este supus străin, afară numai dacă în țara căreia străinul aparține s'au luat măsuri de excepție în favoarea chiriașilor și dacă de măsurile acestea pot beneficia și cetățenii români.

Este nulă orice renunțare anticipată la prelungirea legală făcută prin contract sau act deosebit, anterior intrării în vigoare a prezentei legi.

Plata chiriei pentru contractele prelunghite în timpul acestei legi se poate face trimestrial. Funcționarii publici și pensionarii publici vor putea să plătească chiria în rate lunare.

Prelungirea acordată operează de drept fără a fi nevoie de vreo încunoștințare din partea chiriașului sau de încheierea unui nou contract. Contractele vechi prelunghite vor fi însă prezentate Administrației Financiare pentru a plăti taxele legale pe durata prelungirii.

Apartamentele care au devenit libere prin faptul că foștii chiriași nu au mai beneficiat de prelungirea acordată, nu vor putea fi închiriate decât cu o chirie anuală care nu va putea fi superioară valorii locative stabilită de fisc pentru exercițiul 1942—1943, majorată cu 50%. La aceste apartamente suma reprezentând contravaloarea încălzitului pe semestrul Octombrie 1942, se va fixa printr'un jurnal al Consiliului de miniștri.

La contractele prelunghite conform noii legi, chiriașii pot fi obligați să suporte jumătate parte a majorărilor de impozit sau taxe, precum și impozitele sau taxele noi ce se vor înființa, sau au fost înființate posterior datei de 1 Aprilie 1941 asupra proprietăților clădite.

(R. S.)

„BANCA POIANA“

SOCIETATE PE ACȚII POIANA-SIBIULUI, JUD. SIBIU.

Inscrisă în registrul comerțului sub Nr. 35 din 15 Noembrie 1940.

Capital social deplin vărsat Lei 4.500.000 —

Rezerve Lei 2.256.559 —

CONVOCARE.

Domnii acționari ai „BĂNCII POIANA”, societate pe acții în Poiana-Sibiului, sunt invitați la

a doua adunare generală ordinară,

pe ziua de 19 Aprilie 1943, ora 15, în localul băncii, cu următoarea

O R D I N E D E Z I:

1. Deschiderea și constituirea adunării;
2. Raportul Consiliului de administrație și al Consiliului de cenzori;
3. Aprobarea bilanțului și contului de Profit și Pierdere;
4. Descărcarea Consiliului de Administrație și a Consiliului de cenzori;
5. Distribuția beneficiului net;
6. Fixarea jetoanelor de prezență pentru membrii Consiliului de administrație și cenzori;
7. Închiderea adunării generale.

Pentru cazul, că adunarea generală nu se va ține din cauza numărului insuficient de acționari și capital, se convoacă o altă adunare generală pe ziua de 26 Aprilie 1942, orele 15, în același local și cu aceeași ordine de zi.

Poiana-Sibiului, la 22 Martie 1942.

Consiliul de administrație.

„BANCA POIANA”, Societate pe

Activ:				Contul Bilanț încheiat			
				Lei		b.	
Casa:							
a) Numerar efectiv	---	---	---	929.780	73		
b) Disponibil la B. N. R.	---	---	---		36	929.816	73
Disponibil la bănci:							
a) în țară	---	---	---			600	---
Portofoliu de titluri:							
I. Titluri românești:							
1. Cu venit fix:							
a) Efecte publice	---	v. n.	153.000	153.000	---	153.000	---
2. Cu venit variabil:							
a) Acțiuni cotate la bursă	---	v. n.	2.000	2.000	---	2.000	---
b) Acțiuni necotate la bursă	---	v. n.	61.860	61.860	---	61.860	---
Total: v. n.				216.860	---	216.860	---
Portofoliu de scont:							
I. Plătibil în țară:							2.133.603
Debitori:							
Creanță în conversiune conform Legii din 7. IV. 1934 (Cota rămasă):							
a) în portofoliu	---					10.413.968	---
Imobile	---					5.400	---
Mobilier	---					12	---
						13.700.259	73

Conturi

	Lei	b.
Cauțiuni statutare	135.000	---

Debit.

Contul de Profit

	Lei	b.	Lei	b.
Cheltuieli de administrație:				
a) Salarii	118.800	---		
b) Diverse spese administrative	32.791	---		
c) Chirie	14.672	---	166.263	---
Impozite și taxe			33.401	---
Dobânzi plătite:				
a) La depuneri	64.006	---		
b) La reescont	53.756	---	117.762	---
Beneficiu net			222.645	---
				540.071

Poiana-Sibiului, la

Casier: ss. Ioan Dănellă.

CONSILIUL DE

ss. Dumitru Bogdan, președinte.

Verificat și găsit în conformitate cu codul de comerț și

CONSILIUL

ss. Ion Simion, președinte.

Modificarea Legii Timbrului și desființarea taxelor și impozitelor pre- văzute în Legea Fondului Național al Aviației

În Monitorul Oficial Nr. 78, din 1 Aprilie 1942, s'a publicat Decretul-Lege pentru unificarea taxelor și impozitelor prevăzute în legea Fondului Național al Aviației, și pentru desființarea Casei Fondului Național al Aviației. Prin acest decret-lege o parte din taxele și impozitele prevăzute de Legea Fondului Național al Aviației din 1 Aprilie 1936, au fost integrate în Legea Timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice și legea impozitului pe lux și cifra de afacere. Iar începând cu data de 1 Aprilie 1942, niciun act sau fapt juridic nu mai se timbrează sau taxează cu timbrul de aviație.

În același Monitor Oficial este publicat și decretul-lege pentru modificarea și completarea legii timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice. Acest decret-lege modifică unele articole a Legii Timbrului și ne arată modalitatea de integrare, respectiv unificarea taxelor și impozitelor, percepute de Lega Fondului Național al Aviației, cu Legea Timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice.

În cele ce urmează, Vă arătăm modul de timbrare a diferitelor acte, documente și operațiuni ce obvin mai des în operațiunile bancare :

1. *Petițiunile* adresate autorităților publice, instituțiilor publice și notarilor publici să timbrează cu Lei 10.— fiscal (art. 4 § 1 L. T.).

Anexele indiferent de numarii filelor depuse, deodată cu cererile adresate autorităților administrative, precum și anexele către organele de justiție se timbrează cu câte Lei 5.— fiscal (art. 6 § 6 L. T.).

2. *CertIFICATELE*, se timbrează cu Lei 20.— fiscal (art. 4 § 10 L. T.).

3. *Procurile* indiferent pentru scopul care sunt date se timbrează cu Lei 20.— fiscal (art. 4, § 13 L. T.).

4. *Inscrisul*, care constată o convenție, transacție sau orice alte învoielii, este supus taxei timbrului fix de Lei 20.— fiscal, dacă este fără valoare sau sub Lei 5.000.— și Lei 40.— fiscal, când valoarea lui trece de Lei 5.000.— (art. 4 § 14 L. T.).

Sunt impozabile în modul de mai sus, îndeosebi actele prevăzute de cap. III. Secția II, supuse la un impozit proporțional, precum și convențiile neimpuse, de lege la altă taxă de timbru.

5. *Registrelle* se timbrează (natural numai cele obligatorii), de fiecare filă cu Lei 10.— fiscal. Acest timbru se poate plăti numai prin viză la Administrația Financiară (art. 4 § 19 L. T.).

Recomandăm băncilor ca la registrele timbrate în trecut, pentru filele încă neîntrebuințate la 1. IV. 1942, să plătească prin viză la Administrația Financiară diferența de timbru până la 10 Lei.

6. *Cambiile* (art. 14 § 4 L. T.) se timbrează :

a) când scadența este mai mică de 6 luni 0.20% fiscal.

b) când scadența este mai mare de 6 luni 0.40% fiscal.

c) cambii emise de agricultori, a căror scadențe sunt până la 9 luni inclusiv, 0.20% fiscal.

7. *Actele de ipotecă* se timbrează cu Lei 40.— fiscal, dacă valoarea creanței este superioară de Lei 5.000.— și cu Lei 20.— fiscal, când valoarea cre-

anței este până la Lei 5.000.— (acesta este timbrul fix prezăcut de art. 4 § 14 L. T.)

Osebit se va plăti exclusiv prin viză la Administrația Financiară impozitul proporțional fiscal de 2%, (art. 15 § 1 L. T.)

8. *Actele de gaj*, indiferent de obiectul ce este constituit gaj (efecte, acțiuni, cereale sau mărfuri etc.) Inklusiv contractele de gaj, agricol se timbrează cu 0.50, fiscal (art. 14 § 7 L. T.).

9. *Actele de cesiuni* se timbrează cu 1%, fiscal (art. 14 § 10 L. T.).

10. *Borderourile* întrebuințate la lichidarea împrumuturilor cambiale cu acoperire, cu garanție de gir, ipotecară sau pe gaj, se vor timbra :

dela Lei 101 până la Lei 10.000 cu Lei 5 fiscal

" " 10.001 " " " 100.000 " " 15 "

" " 100.001 " " " 1.000.000 " " 40 "

peste " 1.000.000 cu Lei 200 fiscal (art. 4 § 17 L. T.)

11. *Cont-curent*. Convențiunile de credit simplu, sau în cont-curent dacă nu sunt asigurate și prin alte acte se timbrează cu 0.40 fiscal (art. 14 § 6 L. T.) *Observăm că împrumuturile de efecte publice*, se vor timbra la fel, redactându-se actele de împrumut în cont-curent. În schimb conturile curente între bănci se vor timbra cu impozitul proporțional de mai sus numai în ipoteza că au caracterul unui credit. Deci sumele ce se înregistrează din relațiuni de mandat (incasso) sau de depozit nu se timbrează.

12. *Chitanțele, permisele de radiere, extrasele de cont-curent*, precum și fiecare plată individuală înscrisă pe statele de salarii, se timbrează :

dela valoarea de Lei 101 — 10.000 — Lei 5.—

" " " " 10.001 — 50.000 — " 15.—

" " " " 50.001 — 100.000 — " 30.—

" " " " 100.001 — în sus se va percepe cu Lei 10.— pentru fiecare sută de mii de Lei, sau fracție.

Observăm, că aliniatul 2 din art. 4 § 20 L. T., este abrogat, deci pentru societățile comerciale nu mai există o scală separată de timbrare, scala care a fost introdusă prin Legea din 1 Aprilie 1941.

13. *Ordinele de plată*, asemnări, acreditive, se timbrează cu Lei 5.— fiscal (art. 4 § 16 L. T.).

14. *Scrisorile de garanții*, când garantarea se face prin act separat și când nu sunt urmarea unui împrumut contractat la garant se timbrează cu 0.40%, fiscal art. 14 § 9 L. T.)

15. *Vânzările și cumpărările de valute*, sunt supuse timbrului fiscal de 0.10% (art. 14 L. T.)

16. *Vânzările și cumpărările de acțiuni*, ale societăților civile, comerciale și în genere vânzările de orice titlu cu dividende variabile sunt supuse timbrului de 0.50% fiscal, (art. 14 § 16 L. T.).

17. *Contractele de închiriere* în general se timbrează cu 2%, fiscal (art. 14 § 19 L. T.), închirierile de clădiri pentru fabrici și ateliere, în scop de producție, cum și închirierile de clădiri sau terenuri pentru orice fel de comerț sau depozite, se timbrează cu 4% fiscal, (art. 14 § 19 alin. 4. L. T.)

18. *Contractele de vânzare-cumpărare*, când au de obiect bunuri imobile se timbrează cu 8%, (art. 15 § 8 L. T.)

19. În ceea ce privește impozitul de echivalent pe lângă alte modificări ce s'au adus art. 16, observăm că bunurile mobiliare aparținând persoanelor juridice s'au scutit.

— R. S. —